

paaførte. En saadan Forandring af Loven rører ikke ved Principperne i Indkomstskatteloven, og da Kommunalbestyrelsen meget har ønsket, at man tilvejebragte en Ordning, hvormed der kunde arbejdes indenfor den bestaaende Lov — som man ikke tænkte sig det muligt at faa ændret saa hurtigt, som det var ønskeligt for at faa en bedre Ordning —, skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

Jensen-Sønderup: Det Lovforslag om Formue- og Indkomstskat for Københavns Kommune, som i Samlingen 1908—09 blev vedtaget i Folketinget og gik op til Landstinget, havde foruden Bestemmelsen om en speciel Formueskat for Københavns Kommune, hvad vi ikke har for de øvrige Kommuner, Bestemmelser vedrørende, om jeg saa maa sige, Bevægelsesfriheden med Hensyn til Udskrivning af Skatter, Bestemmelser paa dette Omraade, der nogenlunde svarede til, hvad der gælder for Landets øvrige Kommuner, idet der i disse er Regler, hvorefter det kan lade sig gøre jævnt at stige baade indenfor den samme Valgperiode, men navnlig fra den ene Valgperiode til den anden. Det var ikke ordlydende de samme Bestemmelser, som fandtes i det Lovforslag om Formue- og Indkomstskat for København, der blev vedtaget af Folketinget i Samlingen 1908—09, men de hvilede paa det samme Princip. Da Landstinget i den følgende Samling, altsaa i 1909—10, behandlede Lovforslaget, foretog det to meget væsentlige og meget beklagelige Ændringer i det af Folketinget Aaret i Forvejen vedtagne og af Regeringen i ret uforandret Skikkelse paa ny i Landstinget fremsatte Lovforslag. Den ene og mest beklagelige Forandring, som Landstinget foretog, var den, at det fuldstændig strøg Formueskatten for Københavns Vedkommende. Jeg maa maaske gøre opmærksom paa, at naar det efter min Mening var saa overordentlig ønskeligt, at København havde en Formueskat, er det, fordi man i København ligner efter en bestemt Skala og ikke kan tage et vist Hensyn til den paagældendes hele økonomiske Stilling, saaledes som man kan i Landets øvrige Kommuner efter § 7 i den kommunale Skattelov. Den anden, ogsaa ret betydelige og beklagelige, Ændring i det omtalte Lovforslag var den, som gik ud paa at forhindre denne Bevægelighed med Hensyn til Skatteprocenten eller med Hensyn til Udskrivningen af Skattebeløbet, kan jeg ogsaa sige, som vi ellers har i alle andre Kommuner.

Jeg skal ikke inklade mig paa at sige noget om, hvad der for Landstingets Fler-tal var Bevæggrunden til, at man ikke turde give Københavns Kommunalbestyrelse den samme Ret, som man har givet alle andre Kommuner i Landet, til indenfor visse Grænser at skønne over, hvor meget det var nødvendigt at udskrive. Det var nu den Gang saaledes, at man ikke havde samme Tillid til de københavnske Vælgere, har vi vel Lov til at sige, og specielt til københavnske Borgerrepræsentanter, Kommunalbestyrelsen i det hele, som man havde til Vælgere i Landets øvrige Kommuner og til Landets øvrige Kommunalbestyrelser Medlemmer, og saa satte man da ind i Loven Bestemmelser, som man mente skulde forhindre — hvis man da ikke vilde underkaste sig meget store Vanskeligheder —, at man kom op over det, der, som den højtærede Indenrigsminister allerede har gjort opmærksom paa, er benævnt Grundbeløbet, det Beløb, der vil fremkomme, naar man benytter den i Loven fastsatte Skala og de der anførte Skatteprocenter.

De Bestemmelser, man i Landstinget satte ind i Loven, og som altsaa tog Sigte paa at forhindre, at man indenfor Københavns Kommunalbestyrelse kunde faa den samme Bevægelsesfrihed, som man havde i Landets øvrige Byer, den samme Ret til at udskrive det, Kommunalbestyrelsen ansaa for fornødent indenfor visse Grænser, viste sig ret hurtigt at være fuldstændig umulige at arbejde med. Der var for det første den Mærkelighed derved, at det, man saaledes havde faaet sat ind — det kom til at staa i Lovens § 27 —, og som altsaa havde det bestemte Formaal at fratage Københavns Kommunalbestyrelse en Del af den Frihed, som ellers alle andre Kommuner i Landet har, havde man, kunde jeg fristes til at sige, faaet sat ind i Huj og Hast uden at undersøge, om man ikke derved kom fuldstændig paa tværs af det, man havde sat ind i Lovens § 1. Dernæst viste det sig ogsaa, at Bestemmelsen i sig selv var umulig at bruge, fordi det aldrig lader sig gøre, hvor Talen er om et saa stort Budget som Københavns Kommunes — for Resten heller ikke, naar der er Tale om mindre Budgetter —, paa Kroner og Øre at udskrive nøjagtigt, hvad der skal til. Man er nødt til, naar man skal have en nogenlunde rimelig Procent, at regne med at have en vis Frihed til at udskrive enten noget mere eller noget mindre, end der lige netop skal til, for at Budgettet kan balancere. Ikke heller dette havde man for Øje, den Gang man skrev den paagældende Paragraf, og